

Tid, og hvorledes Kursen har været f. Eks. i Frankrig. Jeg skal ikke trætte det høje Ting med en Række Tal, jeg skal blot nævne et Par, der ere ganske karakteristiske, og det er ingenlunde Yderpunkter, men det er Middeltal. Forholdet var f. Eks. det i 1896, at franske amortisable 3 pCt.s Statsobligationer noteredes til 100 og $101\frac{1}{2}$, i 1902 $98\frac{1}{2}$ til $101\frac{45}{100}$, medens samtidig et andet 3 pCt.s fransk Papir, Hypotekobligationer udstedte af Crédit Foncier de France, blev i 1896 noteret til 91, i 1902 til $90\frac{2}{5}$. Dette Papir er et almindeligt 3 pCt.s rentebærende Papir, der amortiseres paa almindelige Vilkaar og hører ikke ind under de saakaldte Præmieserier, som for øvrigt ere meget kendte i Frankrig som Hypotekpapirer. Samtidig bleve vore $3\frac{1}{2}$ pCt.s Husejerkreditkasseobligationer i København noterede til $97\frac{1}{2}$ og $83\frac{1}{4}$. Jeg nævner udtrykkelig, at dette ikke er Yderpunkter, thi i 1901 blev sidstnævnte Papir noteret til $78\frac{3}{4}$. Disse Tal kunde nok tyde paa, at hvis man den Gang havde haft en saadan Hypotekbank, som her tænkes paa, vilde man vist kunne have udnyttet denne Situation ganske betydeligt til Fordel for vort Pengemarked herhjemme. Vi havde den imidlertid ikke og maatte lade Chancen gaa tabt, men en saadan kan tilbyde sig igen, og saa gælder det om at være færdig til at benytte den. — De Vanskeligheder, som hidtil have været forbundne med Sagens Realisation, ere blevne berørte under Diskussionen i Gaar. Man har ment, at naar man ikke hidtil har faaet Kreditforeningerne med, var det, fordi de mente, at det gik ud over deres Selvstyre — som for øvrigt en Taler i Gaar ikke tillagde saa stor Betydning. Ganske enig med ham deri er jeg dog ikke, skønt jeg erkender, at det somme Tider gaar noget mærkeligt til, naar der er Tale om at skaffe Ledelse for saadanne Institutioner.

Den sidste ærede Taler berørte Vurderingsforholdene, som jo ganske vist kunne komme i Betragtning, eftersom de Papirer, som skulle bruges til Fundering for de i Landet udstedte Serier, til Dels kunne siges at være afhængige af de Vurderinger, som ere optagne over de Ejendomme, som Obligationerne have Pant i. Jeg skal ganske kort bemærke, at naar den sidste ærede Taler fandt, at det var mærkeligt, at man kunde se, navnlig for Byejeendomme, at Assurancesummen var højere end Vurderingssummen, er dette i og for sig ikke saa mærkeligt af den Grund, at der in-

den for Brandassurancevæsenet, som inden for alle andre Forretningsgrene, er en uhyre Konkurrence, og da Assuranceselskaberne i og for sig kunne siges at være interesserede i at faa Assurancesummen saa høj som muligt — det influerer nemlig paa Præmiens Størrelse —, ere de meget villige til at gaa overordentlig højt op. I Almindelighed er det nemlig saaledes, at der foreligger meget faa fuldstændige Brandskader, Totalskader, som det hedder, og kun i saadanne Tilfælde er der Tale om at udbetale den fulde Assurance-sum. Det langt overvejende Antal Tilfælde ere partielle Beskadigelser, der er kun Tale om at erstatte det brændte. Af den Grund tager man det ikke saa nøje i Assuranceselskaberne med Hensyn til selve Vurderingerne. Dog har det sikkert en Gang været Formaalet, at de skulde være nogenlunde i Overensstemmelse med den virkelige Værdi i Handel og Vandel, saaledes som det ogsaa hedder i disse Vurderinger, men der har efterhaanden gjort sig saa mange Indflydelser gældende. Grundejerne have ment, at det var i deres Favør at faa deres Ejendomme ansatte overordentlig højt i Vurderingerne. At det ikke altid har været til deres egen Fordel, er noget ganske andet, men Troen her paa har været saa stærk, at man efterhaanden har kunnet faa Vurderingsmændene til at lempe sig saaledes, at Vurderingssummerne nu ingenlunde ere sanddru Udtryk for Ejendommens Værdi. Naar der i denne Sammenhæng har været talt om, at det kunde være godt, om man i Fremtiden kom ind paa en anden Vurderingsmaade, vil jeg dertil sige, at jeg i hvert Fald ikke tror, at det vil være særlig heldigt at lade Ejendoms skyldsætningen være den afgørende. Jeg er sikker paa, at trods det, at Ejendoms skyldansættelsen for Tiden maa siges at være nogenlunde rigtig, vil den efterhaanden undergaa ganske den samme Forandring som Ejendoms vurderingen til Kreditforeningerne og Vurderingen i Henhold til Loven af 1869. Den vil sikkert ogsaa blive paa-virket af forskellige Faktorer, som man maaske i Øjeblikket slet ikke kan overskue eller faa fat paa, og Resultatet vil uden Tvivl blive det, at Ejendoms skyldvurderingen til sidst vil give et lige saa utroværdigt Billede af de faktiske Forhold, som de nuværende Vurderinger give. Jeg vil derfor meget fraraade at komme ind paa at anvende Ejendoms skyldansættelsen som Grundlag for Vurderingen af Ejendommene. Kreditforeningslaanene